

Jotta voisin kertoa tarinan mustepullo Roo-M. numero 830:stä, minun on aloitettava tarina aivan alusta: siitä samasta miehestä, josta alkaa oikeutetusti jokaisen muunkin Roo-M. sarjan mustepullon tarina. Tämän miehen nimi oli Eeli. Tai ei se oikeastaan ollut hänen nimensä, mutta koska hänen oikea nimensä oli huomattavan vaikea, erittäin vieraskielinen ja vielä pitkäkin, olen päättänyt kutsua häntä tässä Eeliksi. Eeli alkoi nuorena miehenä valmistamaan kirjoitusmustetta maksaakseen opintonsa. Kuinka ollakaan, hän maksoi sillä pian *enemmän* kuin opintonsa, ja lopulta hän oli perustanut pienen yrityksen, joka valmisti laatumustetta ja maahantoi monia muitakin kirjoittamisen ja piirtämisen työvälineitä. Eeli alkoi hiljalleen itsekin käyttämään omia tuotteitaan, sillä hän innostui kuvataiteesta ja runoudesta, ja totta puhuen oppi hallitsemaan tämänkin puolen elämästä erinomaisesti.

Roo-M. 830 oli siis Eelin omaa tuotantoa ja – tarkemmin ottaen – mustepullo. Se kuului Roo-sarjan M-mallistoon ja oli tässä mallistossa tarkalleen ottaen kahdeksassadas kolmaskymmenes yksilö. Roo-M 830 oleskeli päivät pitkät kaupan hyllyllä – kahdeksas mustepullo vasemmalta ja kolmas oikealta takimmaisessa rivissä –, eikä mustepullo voinut oikeastaan mitään muuta tehdä.

Aina välillä (ehkä noin kerran kahdessa viikossa, mutta joskus harvemmin ja joskus tiheämmin) Eeli itse kävi kaupassaan ostamassa itselleen kirjoitus- ja piirustusvälineitä. Totuus oli se, että Eeli ei itse tehnyt eikä myynyt muuta, kuin todellista huippulaatua – parhaista parasta –, joten hän myös käytti tyytyväisenä oman kauppansa tuotteita. Eeli myös mieluummin osti omilla rahoillaan omasta puodistaan, kuin otti tekemiään musteita itselleen ennen niiden saapumista kauppaan, sillä sillä tavoin verotus sujui oikein ja asiallisesti. Niinpä siis Eelin saattoi aina silloin tällöin nähdä puodissaan muiden asiakkaiden keskellä.

Kun Roo-M. 830 alun perin saapui puotiin, hän ihmetteli muiden pullojen käytöstä. Ne nimittäin hihkuivat innoissaan aina välillä jollekin ostajalle ”Osta minut! Osta minut!”, ja toisilleen ”Hei! Voitteko uskoa: tuo on Matti Mötikkä Murmeli-sarjakuvista!”, tai ”Tuo on Jaska M. Sulonen. Se kuuluisa! Minä niin haluan hänen omakseen.”. Jostakin syystä ostajat usein valitsivatkin juuri nämä kyseiset mustepullot, ja innosta hihkuen ne menivät mukaan.

Kokonaan toinen ryhmä olivat ne mustepullot, jotka huomasivat Eelin itsensä heti, kun hän tuli kauppaansa. He huusivat ”Eeli! Eeli, minun tekijäni! Voitko pyydän, pyydän, pyydän ottaa minut?! Kiltti!”, tai ”Se on Eeli! Se on Eeli! Voi kunpa hän ottaisi minut käyttöönsä!”. Tällaisina hetkinä Roo-M. 830:lle nousi kylmät väreet selkäpiihin, tai minne ne väreet nyt nousevatkin mustepulloilla. Ajattelivatko nuo pullot ollenkaan, mihin ne olivat ryhtymässä.

Tällainen käytös tuntui Roo-M. 830:stä hyvin epämääräiseltä. Ei kukaan normaali mustepullo hihkunut niin innoistaan jostakin (oletetusta) tekijästä. Roo-M. 830:lle Eeli oli vain mies muiden joukossa, ja saattoihan hän itsekin huomata, että ainakin Roo-M. 1100 oli samaa mieltä, kunnes sekin eräänä päivänä tarttui Eelin matkaan. Joka tapauksessa mustepullohyllä oli täynnään mustepulloja, jotka eivät olleet hurmaantuneet tällaisista uusista omistajista, joten kaupan hyllyillä Roo-M. 830 kuului varmasti enemmistöön (tietysti johtuen siitä, ettei määritelmän mukaan kaupan hyllyillä norkunut yhtään ostettua mustepulloa, mutta logiikka on monien mielestä yliarvostettua, ja monessa yhteisössä aliarvostettua).

Kerran Roo-M. 830 tapasi mustepullon, joka puhui paljon Eelistä. Tuo toinen mustepullo oli nimeltään Roo-M. 112. Erään kerran keskustellessaan tämän mustepullon kanssa numero 830 tuli vaivautuneeksi. Olisiko Eelillä jokin oikeus sen olemassaoloon, jota se ei voinut häneltä kieltää? Se oli pelottava ajatus, mutta Roo-M 830 syrjäytti sen pian mielestään. Häntä pelotti enemmän ajatus siitä, että hänkin hurahtaisi tuon miehen matkaan.

Mitä enemmän numero 112 vaivasi 830:mentä ajatuksillaan Eelistä, ja mitä enemmän 830 sysäsi mielestään pois 112:den herättämiä ajatuksia, sitä varmemmaksi sankarimme tuli siitä, että Eeliin hakshtaminen oli hyvin vaarallista. Pian Roo-M. 112 sitten lähti tekijänsä matkaan hihkuen innoissaan pääsevänsä seikkailulle.

Tuotakos Roo-M. 830 pelkäsikin ”seikkailua” millä kaikilla tavoilla Eelin musteet joutuivatkaan leviämään, kulumaan ja kamppailemaan. Ne joutuivat kertomaan isoille pelottaville ihmisille asioita, joita kukaan ei halunnut kuunnella. Sellainen muste joutui usein toisten hyljeksimäksi ja

syljeksimäksi – jopa nyljeksimäksi. Olipa numero 830 kuullut tapauksista, joissa Eelin kirjoituksia oltiin poltettu. Sillä miehellä oli taitava käsi, mutta liian suuri sanoma pienelle mustepullolle. Oli paljon turvallisempiakin käyttäjiä, kuin Eeli, ja sen tiesivät kyllä kaikki. Oli kuitenkin parempi vain pysyä hyllyllä ja odottaa, ajatteli Roo-M. 830, mutta se ei tullut miettineeksi, mitä se oikein odotti.

Niin: mitä se odotti? Eräänä päivänä Roo-M. 830:n odotus päättyi. Oli kuulas iltapäivä, kun myyjätär kävi läpi kaupan hyllyjä.

– Roo em? Ja niin alhainen numerokin. Mitähän päiväyksessä sanotaan.

Neito katsahti merkintää purkin pohjassa.

– Joo. Tämä ei enää ole kyllä tuoretta. Sääli. Kaikkihan auringon alla vanhenee, mutta olisi se nyt ollut kiva, kun joku olisi sentään ostanut tämän ennen viimeistä käyttöpäivää. Nyt se menee sitten muiden jätteiden mukana kierrätykseen, eikä sillä koskaan ole kirjoitettu ainoatakaan sanaa, piirretty ainoatakaan kuvaa tai laskettu ainoatakaan laskua, ei merkityksetöntä, eikä merkityksellistä, ei pahaa eikä hyvää. Sanalla sanoen, tämä pullo on *turha*.

Silloin Roo-M. 830 ymmärsi, miksi Roo-M. 112 oli halunnut niin kovasti riskeerata kaiken ja antautua Eelin käyttöön. Ensimmäisen kerran se tiesi, ettei ollut mitään parempaa tai arvokkaampaa, kuin olla Eelin käytössä, ja se toivoi, että olisi jo aikoja sitten hankkiutunut Eelin matkaan. Nyt se katseli kauhuissaan, kuinka myyjättären askelet lähestyivät jätteenkeräysastiaa. Vielä muutama askel, ja loppu koittaisi. Juuri silloin Eeli astui sisään puotinsa ovesta.

– Näytäs, mitä sinulla on siinä. Hän sanoi myyjättärelle.

– Ahaa. Viimeinen myyntipäivä mennyt.

Eeli avasi Roo-M. 830:n sinetin ja kiersi sen korkin auki. Hän nuuhkaisi tutkivasti pullon sisältöä ja katseli tarkasti musteen pintaa.

– Tämä kelpaa, Eeli sanoi, otti taskustaan kynän ja palan pergamenttia. Hän kastoi kynänsä Roo-M. 830 sisustaan ja kirjoitti paperille aivan pienen tekstinpätkän. Sitten hän antoi myyjättärelle lyhyen ohjeistuksen.

– Vie tämä viesti Gaiukselle. Hän tarvitsee nyt rohkaisua. Vien mustepullon omaan säilööni.

Myyjätär niiasi ja lähti juosten viemään viestiä Gaiukselle, mutta Roo-M. 830 ehti vielä vilkaista, mitä lapussa luki:

Ja siinä se tulee sinun kohdallesi. Sinullakin on tekijä. Ja sinutkin hän tahtoo ottaa omaan käyttöönsä, oli se sitten sinun kohdallasi kuinka vaatimatonta tai suurta tahansa. Sinunkaan ei tarvitse, kuin pyytää, ja ennen pitkään hän on käyttänyt sinua, vaikket olisi sitä itse huomannutkaan. Ehkä hän onkin kirjoittanut sinulla jo runon tai kaksi.

Roo-M. 830. Paavalin kirje Roomalaisille 8:30.